

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi M. Z. i Z. Z. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 listopada 2006 r., sygn. akt V Ca (...),

wydanego w sprawie z powództwa M. Z. i Z. Z.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi

oraz Głównemu Inspektorowi Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2008 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) przyznaje radcy prawnemu L. S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług (VAT), tytułem pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu wszczętym wniesieniem skargi;**
- 3) nie obciąża powodów kosztami postępowania wszczętego wniesieniem skargi.**

Uzasadnienie

Powodowie wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 listopada 2006 r. [sygn. akt V Ca (...)].

Skarga powodów pozbawiona jest prawidłowego przedstawienia niektórych spośród jej niezbędnych elementów konstrukcyjnych, a mianowicie wymienionych w art. 424⁵§ 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Powodowie twierdzą, że przez wydanie zaskarżonego orzeczenia została im wyrządzona szkoda majątkowa, polegająca na bezprawnym zachowaniu Skarbu Państwa wskutek nałożenia na nich opłaty sankcyjnej dwoma decyzjami Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych z dnia 6 czerwca 2007 r. Takie stanowisko skarżących dowodzi, że nie uprawdopodobnili oni, aby wyrządzenie szkody spowodowane było przez wydanie zaskarżonego skargą orzeczenia Sądu Okręgowego. Przeciwnie, skarżący wręcz wskazują na związek przyczynowy między szkodą a decyzjami wymienionego organu, tj: Głównego Inspektora, a więc nie na spowodowanie szkody w następstwie wydania kwestionowanego orzeczenia sądowego.

Tymczasem w orzecznictwie przyjęto jednoznaczne stanowisko, że spełnienie przesłanki określonej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wskazania na związek między prawdopodobieństwem wystąpienia szkody, a wydaniem zaskarżonego orzeczenia, a nie jakiegokolwiek innego zdarzenia. Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody wymaga zatem wykazania, że została ona spowodowana przez wydanie tego orzeczenia, którego skarga dotyczy (zob. postanowienia SN: z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 (7-8/141; z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 38/06, niepubl.; z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 21/06, niepubl. z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, niepubl.; z dnia 22 września 2006 r., II CNP 60/06, niepubl.).

Skarga powodów nie spełnia również wymogów wynikających z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ nie przedstawia żadnej argumentacji jurydycznej mającej przemawiać przeciwko możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 401 k.p.c. i art. 403 § 1 - § 4 k.p.c., poprzestając jedynie na gołosłownym stwierdzeniu braku podstaw do zastosowania tych przepisów. Tymczasem spełnienie obowiązku wynikającego z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wymaga przedstawienia wyodrębnionej analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w ocenie skarżącego – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogłoby odnieść skutku (postanowienia SN: z dnia 28 października 2005 r., V CNP 13/05, niepubl.; z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06; OSNC 2006/6/112; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140). Skarga powodów nie spełnia tych wymogów, ponieważ nie zawiera jurydycznej analizy mającej uzasadnić niemożliwość zastosowania art. 401 k.p.c. i art. 403 § 1 - § 4 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1 sentencji, działając na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt. 2) sentencji na podstawie § 15 i § 16 oraz § 6 pkt. 4 i § 12 ust. 4 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 k.p.c. ze zm.).

O kosztach postępowania w pkt. 3) sentencji orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.